

DIGNUS EST AGNUS QUI OCCISUS EST ACCIPERE VIRTUTEM ET DIVINITATEM ET SAPIENTIAM ET FORTITUDINEM ET ABUNDANTIAM PACIS

Apo. I. 12

IN PACE IN IDIPSUM

VIRO IPSUM OUEM GEND

DORMIAM ET REQUIESCAM

IT DEUM ADORAVIT

ORIETUR JUSTITIA

SACRIFICIUM DEO

ET ABUNDANTIA PACIS

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PASSES INVENIT SIBI DOMUM

FLORABUNT SACERDOTES

ETTURTUR NOVUM ALTARIA

PARCE POPULO TUO

OROKIMADAS

ELECTORUM CONSERVASTI

CUJUS NON SUM DIGNUS

ECCE AGNUS DEI

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Nagelreiter Alajos dr.: Gyakorlati szeretetünk az Eucharisztia iránt.

- Kupka Izabella: Bár úgy szerethetnélek, — Német István: Apró kepecskék. — Olcsvay Géza: Leiki tarsolyomból. — Központi imaszándékunk. — Zaymus Gyula: Az aranymankó.

Az Örökimádás templom restaurálására legutolsó kimutatásunk óta a következő adományokat kaptuk: Pentz Róza 5 P. özv. Mariay Károlyné: «A férjem emlékére» 10 P., N. N. «A Szűzanya segítségét kériünk egy megtéréshez» 5 P., N. N. 5 P. özv. Győre Istvánné «Hálából lelkem otthonának» 5 P., Pta III. r. nővér «Hálából a kegyelmekért» 3 P., Dolgos András «Hálából a betegségemből meggyógyulásomért» 4 P., Timpó Sándorné 1 P., N. N. «A Szűzanya tiszteletére, hogy Isten kegyelme legyen velünk» 2 P. «Jézus Szíve tiszteletére» 1 P., özv. Bokor Sándorné 0.50 P., egy ifjú adománya 1 P 50 fill. a következő szándékokra: 1. Hogy ifjúságunk a Szűzanya által megtalálja az utat Krisztushoz, 2. akiket Isten kiválasztott szolgálatára, hálátelt szívvel és odaadással töltsék be hivatásukat, 3. a Jézus Szíve tisztelet terjedése főleg a munkásság körében. — Egy ápolónő 1 P., Dr. Vass Zsigmondné 10 P. «Szent Antal tiszteletére, az Örökimádás templom javítására» N. N. 5 P., N. N. «Lemondás egy kirándulásról azoknak megtéréseért, kiknek lelke üdvössége a szívügyem» 5 P. Egy özvegy: «Az én kedves Örökimádásom szépségének helyreállítására, azzal a könyörgéssel, hogy mindig az Úr méltó temploma legyen az én lelke» 50 P., N. N.-né «Kis Szent Teréz tiszteletére az Örökimádás templom restaurálására 50 P., N. N. «Hogy türelmes tudjak lenni: a szelíd és alázatos Szív tiszteletére 5 P. (Folyt. köv.) Hallgassa meg a szentségi Úr Jézus ezeket a nemes szívből fakadó áldozatokat és adjon még sok követőt az itt felsorolt jó példákhoz, mert még igen sok pénzre van szükségünk a restauráláshoz!

***

Esterházy Mary grófnő 100 P-t adományozott a neszélyi zárda javára, a Kegyelmes elnöknasszonyunk emlékére, Isten fizesse meg!

***

Arany- és ezüst- templomi edényeinket sohase csomagoljuk fehér selyempapírba, mert annak fehéritése olyan anyagokkal történik, amely kimarja az aranyat (oxidálódik)! Színeset — bármily színben bátran használhatunk, az nem árt.

***

Az Örökimádás legutolsó száma nem tévedésből volt négy lappal több, ez ajándék, amely szükséges volt, mert különben nem fértek volna el közleményeink.

Gyakorlati szeretetünk az Eucharisztia iránt.

KIMONDHATATLAN nagy szeretettel, végtelen szeretettel szeret minket az Úr Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Élő istenemberi Szíve éjjel-nappal tárva-nyitva áll számunkra a Tabernakulumban. Végtelen szeretetből irántunk minden szentmisében újból és újból megismétli, megnyitja vérontás nélkül a Kálvárián egyszer bemutatott keresztdozatát, hogy annak végtelen érdemeiben s kegyelmeiben bennünket ismételten és ismételten részesítsen. Szentáldozáskor velünk legbensőbbben egyesül, hogy minket vigasztaljon, tanítson, erősítsen, megsegítsen és az élet nehéz küzdelmeiben bátorítson, a csüggedéstől, kislelkűségtől megóvjon. Végül végtelen jóságában, szeretetében kivétel nélkül mindenkit fogad. Soha senkitől meg nem tagadta és nem is tagadja meg soha az audienciát attól, aki élő hittel, bizalommal és szeretettel közeledik Hozzá. Jézus Krisztus minden protekció nélkül azonnal fogad minket egyenkint és közösen is.

Jézus szeretete irántunk nemcsak érzelemből és szavakból, hanem tettekből áll, amely sok áldozatba, szenvedésbe, önmegtágadásba került Neki, aki valóban cselekvő, áldozatos szeretettel szeret minket. Ha Jézus jó tanítványai, kedves fogadott gyermekei, igazi katonái akarunk lenni, viszont nekünk is szeretnünk kell Jézust: cselekvő, áldozatos, azaz gyakorlati szeretettel. Ha csak érzelemmel, írással és szóval szeretjük az eucharisztikus Jézust, Ő ezzel nem elégszik meg. Cselekedetekkel kell bebizonyítanunk, hogy Őt igazán szeretjük. Tettek nélkül a szeretet nem igazi, hanem csak mankón járó szeretet. Hiszen maga Jézus mondja: «Aki parancsaimat ismeri és azokat megtartja, az szeret engem». Sz. Ján. 14, 21. Mindent, amit teszünk, dolgozunk, fáradozunk, Jézus iránt való szeretetből cselekedjük.

Ha nehezebben tudunk felkelni és mégis korábban kelünk fel, hogy hétköznapi is templomba, szentmisére mehessünk: ez cselekvő

szeretet az Úr Jézus iránt. Vannak vidékek, ahol a katolikus hívő szép időben hegyen-völgyön át 1½ és 2 óráig is gyalogol, hogy szentmisét hallgasson: ez is szép, cselekvő szeretet a szentségi Jézus iránt. Másokért, pl. bűnösökért, szegényekért, betegekért, kommunistákért, pogányokért stb. sokat imádkozni, másokat tanítani, hogy szent hitünket jobban megismerjék, szomorúakat vigasztalni, szegényeknek alamizsnát, éhezőknek ételt adni, ruhátlanokat ruházni, katolikus könyveket, ujságokat Jézusért, Isten kedvéért terjeszteni, ez mind tevékeny szeretet Jézus iránt.

Szent Polikárp püspök és vértanu († 166) Quadratus prokonzulnak ezt mondta: «Már 86 esztendeig szolgálok Krisztusnak, aki nekem soha rosszat nem tett, hanem inkább számtalan jótéteményekkel halmozott el, hogyan tagadhatnám meg Királyomat, aki engem megváltott!» Isten iránti mélységes hála ösztönözte egész életében Szent Polikárpot folytonos munkára, sok prédikálásra, hosszú utazásokra, nehéz küzdelmekre stb. és így lángoló szeretete Krisztus iránt valóban tevékeny, cselekvő szeretet volt.

Szeretetünknek Jézus iránt azonban áldozatosnak is kell lennie. Jézus sokat szenvedett miérettünk irántunk való szeretetből. Mi is készségesen szenvedjünk Jézus iránt való szeretetből. A szent vértanuk áldozatos szeretettel szerették Jézust. Életüket, vérüket áldozták fel Jézusnak, Istennek. Aki az élet viszontagságait, nehézségeit, bajait, amelyeket végtelen szeretetében, jóságában és bölcsességében Isten mér rá, türelemmel elviseli, aki a betegségben, szegénységben, nyomorban el nem keseredik, nem zúgolódik s nem fakad ki Isten ellen, hanem élő hittel s mély tisztelettel mindezekben is imádja Istent és bízik Jézusban, az nagy önmegtágadást, lemondást gyakorol, áldozatos szeretettel szereti az Úr Jézust. Az elhagyottakat felkeresni, szobájukat rendbehozni, fölösleges ruházatról, pénzről, megengedett örömeikről szegények, árvák javára lemondani . . . Ez mind áldozatos szeretet Jézus iránt. Hímezni, varni, pénzt, virágot, gyertyát, egyházi ruhát . . . áldozni diplomára . . . a szegényekkel szóbaállni, velük kedvesen bánni, vállalási tudatlanságukban őket türelmesen tanítani, mindenkinek jó példát adni . . . mindez áldozatos szeretet. Mily tág tere van az áldozatos szeretetnek! Mily sok és nagy érdemet s jutalmat lehet vele szerezni! A szeretetlen, önző világban sok és nagyfokú áldozatos szeretetre van szükség. Csak az önzetlen emberek képesek az áldozatos szeretet vigasztaló és szép virágát Jézus dicsőségére és a szegény, nyomorgó, sokszor hitetlenségben is sínylődő embertestvérek kibékítésére, felemelésére szakadatlanul ápolni. Az örömet, a buzgóságot, kitartást e fölségesen szép és roppant szükséges tevékeny, áldozatos szeretet gyakorlásához

a szentségi Jézustól kell kérni. Igen sok alkalom van a tevékeny, áldozatos szeretet gyakorlására elsősorban rokonaink, ismerőseink között, akiknek Jézusért sok szívességet, szeretetszolgálatot tehetünk. A mostani nehéz időkben a sok szegény és vallásilag tudatlan felebarátunk között is igen nagy mértékben tehetünk számtalan jót cselekvő, áldozatos szeretetünkkel... A szívességünkre, segítségünkre rászoruló felebarátainkban, midőn őket Jézus kedvéért segítjük, első helyen Jézust szeretjük tevékeny, áldozatos szeretetünkkel...

Nagelreiter Alajos dr.

BÁR ÚGY SZERETHETNÉLEK...

Édes Jézusom! bár úgy szerethetnék,
Szeplőtlen Szűz Anyád amint szeret Téged!
Imádó gyöngédséggel... tövistől óva-félve;
A világ bűneiért szüntelen engesztelve.

Jézusom, Istenem! bár úgy szerethetnék,
Agyalok serege miként szeret Téged!
Porbahullt alázattal imádvá Isten-arcod...
S szárnyaló szeretettel teljesítve parancsod!

Ég s föld Királya! bár úgy szerethetnék,
Dicső nagy szentjeid mint szerettek Téged!
Kik Érted áldoztak fel hírt, kincset, vért s életet...
Örök győzelmük dala zeng az ünneplő föld felett!

Ó, lelkem Jegyese! bár úgy szerethetnék,
Lil'jomos szent Szűzek mint szerettek Téged!
Oltárként laktál lelkük hófehér szentélyében...
Szerelemük édes gerle-szava vigaszod a bűn-éjben...

Isteni Mesterem! bár úgy szerethetnék,
Igaz Szentegyházad miként szeret Téged!
Szent ígédet hirdetni étellel, tettel, szóval...
Éretted, Veled élni — napfényben, viharokban!

***

Szívemben lobogna minden érzelem,
Mely Éretted lángol mult-, jelen- s jövőben...
A mennynek s a földnek minden imádása,
Lelkemben olvadna örök hozsannába!

Úgy szerethetnék Jézusom, Szerelmem,
Szomjuhozó Lelked miként szeret engem,
S miként értem dobog a Szentségben Szíved:
Úgy szerethetnék, amint megérdemled!

Csak egy pillanatra!... mert elégne szívem,
Mint tömjén elhamvad a szent füstölőben!
S mint kis fehér virág nyári nap hevétől:
Elhervadna éltém Szerelmed tüzétől!...

Lelkem áldozatként teszem oltárodra!
Dermedt szívem jegét szent tűzed olvassza!
Jézus sebzett Szíve! végtelen Szeretet:
Hogy csak Neked éljek: sebezsd meg szívemet!

Kupka Izabella.

Apró képecskék

DRÁGA, jó Lélek! A minap falun voltam és vidám gyermekseregnek apró szentképecskéket osztogattam. Szeretem látni a gyermekek örömét, mikor egy-egy csomó képecskét húzok ki zsebemből s elémük tárom, hogy most szabad belőle választani. Hogy csillanik meg szemükfénye s tör ki belőlük az öröm: de szép, jaj de szép, gyönyörű! Ez még szebb! Mutogatják: ez a legszebb! De mégis emez a legszebb! Végül is nem lehet eldönteni és nem tudják kiválasztani, melyik a legszebb. Látszik rajtuk, hogy kicsi gyermeki szívük az első pillanatra odatapadt majd mindegyikhez s kínos nekik a választás, nehéz lemondani erről is, arról is. De annál nagyobb az örömük, mikor hallják, hogy szabad többet is választani. No erre aztán mint a verebek a búzában, van csiripelés, apad a csomó s dagad a gyermeki szív.

Tudom, hogy a Te drága lelked is nagyon gyermeki és Te is sok örömet találsz az apró képecskékben, azért mesélek neked az Egyház egyik kedves, új szentjének életéből apró jeleneteket és elküldöm hozzád mint apró képecskéket. Fogadd olyan szeretettel, aminővel küldöm.

Morus szent Tamás életére gondolok. Most július hatodikán lesz dicső vértanúságának emléknapja, a múlt évben folyt le szenttéavatásának fényes ünnepe éppen martirhalálának háromezázados évfordulója alkalmából. Ennek a kiváló egyéniségnek, kit ritka bölcsessége és jellemtisztasága Anglia kancellárjává tett, különösen meleg és kedves a családi élete. Föltűnően gyengéd kapocs fűzi gyermekeihez, főleg Margit leányához, kiben saját lelkének leghűebb visszhangját

találta fel. Olvasd le e képecskékről a nagylélek gyengédségét, szeretetét, örömet, élőhitét, kegyelmi életét, alázatát és vértanúságát. Ime az első képecske: Ha a jó édesapát hivatalos elfoglaltsága távoltartotta kedves családjától, akkor gyermekeitől naponkint várt és kapott egy-egy levelet. Soraikban nem is annyira az otthoni eseményeket, mint inkább a gyermeki szív meleg megnyilatkozását kereste az édesapa iránt. Egyik napon elmaradt a szokásos, váravárt levél. S mikor a gyermekek azzal mentették a dolgot, hogy nem volt, mit írjanak, akkor azt a sokat mondó és az apai szív egész mélységét és gyengédségét feltáró feleletet adta, hogy ha máskor is megesik, hogy semmi írni-valótok nem lesz, akkor csevegjetez nekem arról a semmiről, de minél hosszabban és minél kedvesebben. Hát lehet-e az apai szívet jobban lefesteni, mint ezzel a pár szóval! Morus a tudós, Anglia első minisztere, a hatalom és fény teljében úgy érez, hogy érzékenyen hiányzik neki, ha csak egy napra is elmaradnak gyermekei s boldogsága teljét leli abban, ha gyermekei még a pusztaságon is elcsacsognak, elcsevegnek vele. Mennyire a jó Isten atyai szíve szól az ilyen édesapa szívének húrjain. Neki is hiányzik valahogy minden gazdagsága és nagysága mellett, ha gyermekei közül csak egy is elmarad tőle. Minő öröm az, hogy a jó mennyei Atya naponkint vár minket. Egyben mekkora vigaszunk van abban, hogy a mi jó Atyánk se vár tőlünk mást, mint szeretetet és meglelésszik azzal is, ha tudunk vele még a semmiről is szeretettel csevegni, vagy legalább meleg, gyermeki szívvél hosszsan, minél hosszabban ránézni, rágondolni.

Másik képecske. Egy levél az édesapától: Kedves Margitom, pénzt kérsz atyádtól, hozzá minden félelem és aggodás nélkül. S ami még rosszabb, úgy van a kérés megfogalmazva, hogy lehetetlen azt megtagadni. Bevallom, ha csak szívemre hallgatnék, nagyobb jutalmat adnék egy ily levélért, mint az a fejedelem, aki kedvelt költőjének minden soráért egy súlyos aranyat fizetett. Én részemről minden szótágért két aranyat adnék neked. Idé zárva találok, amit kértél. Amily örömet adom, olyan szívesen veszem, ha kértek tőlem. Azért, ha atyádat boldoggá akarod tenni, költsd el ezt az összeget minél hamarabb s oly céltudatosan, mint máskor, aztán siess ismét kérni oly kedves modorban, ahogy Te tudsz. Isten áldjon meg, kedves Gyermeke! — No, mit szólna ehhez a levélhez! Úgy-e, hogy lüktet benne az apai szív boldogsága, mely akkor teljes, ha gyermekei kérnek tőle s ő adhat. S ad is nagylelkűen, ad a kérésen is felül. Ad bizalommal. Nem csupán a kéréshez kell bizalom, hanem az adáshoz is. Sőt ehhez nem ritkán nagyobb bizalom kell, mint a kéréshez, főleg mikor azt a furcsa és veszedelmes jószágot, a pénzt adjuk valakinek. Morus apa boldog,

mert nyugodtan adhat, hisz jó gyermekének, lelke felének ad. Nem kell félnie, hogy drága Margitja visszaél az apai szív bizalmával és gazdagságával. Mennyire a szentségi Jézus szent Szívét látom tükrözni ebben a képecskében. Mintha csak az oltárszekrényből hallanám e biztató szavakat egy-egy gyermeki kérésünk után: menj, használd fel minél előbb ezeket a kegyelmi kincseket, aztán siess ismét vissza, hogy újra adhassak és még többet adhassak. A kimeríthetlen jóság és gazdagság otthona a mi szentségházunk.

Egy újabb képecske. Ez már fájdalmas kép. Morus Tamás a fogásban, a hirhedt Towerban. Nem helyeselte a szerencsétlen VIII. Henrik házasságtörését és végzetes hitszakadását. Ezért lett kegyvesztett az udvarnál. Ezért jutott a börtönbe és egyévi súlyos rabság után a vérpadra. Rabságában az ima és elmélkedés vigasztalja. Egyik elmélkedésének ez a gondolatmenete: Ne legyünk senki iránt rossz akarattal. Az emberek ugyanis vagy jók, vagy rosszak. Ha a jó embert bántom, akkor én vagyok a rossz, én vagyok a hibás. Ha pedig ő a rossz, akkor vagy megtér és üdvözülni, vagy megátalkodik és elkárhozik. Ha Isten kegyelméből az égbe jutunk, örök szeretetben, örök testvériségben élünk egymással, hát miért lennének most ellensége! Ha pedig elkárhozik, akkor oly rettenetes sorsra jut, hogy már most inkább szánelomra méltó. Minő nemes lélek az, aki így gondolkodik, így érez akkor, mikor az emberekben csalódott és barátai fordultak ellene. A hitnek és kegyelemnek győzelme ez az emberi lélekben. Ezért tudott a nagy lélek folyton derűs, nyugodt maradni. Volt lelke, hogy tudott szerencsétlen királyáért és hűtlen tanácsadóíért imádkozni. Ez a testvéri szeretet üli diadalát benne, mikor a vesztőhelyen átöleli hóhérját, megcsókolja és gazdagon megajándékozta aranyakkal. Már nem is a földön élt, a hite elragadta, azért szeretett mindenkit.

Még két kis képecske. Látogatók a börtönben. Az egyik Morus neje. Nehéz órát szerzett ez a szegény asszony szentünknek. Nem bírta megérteni férjének hősi magatartását, azért csupa könny a szeme és keserű vád az ajka, hogy Morus még mindig a patkányoduhoz vonzódik és üresen hagyja a családi fészket. E panaszos kifakadások próbára tették hősünk egész lelki erejét. De türelme és nyugalma itt sem hagyta el. Szeretettel csitította nejét és nyájas mosollyal kérdezte tőle: Hát nincs-e ez a hely is époly közel az éghez, mint a mi otthonunk? Csak egy Istenben élő ember gondolkozhatik így a börtönben. De neje bosszúsán kifakadt, hogy hagyjon fel már egyszer az ilyen beszéddel. Mire a nagylélek még kedvesebb modorban, neje arcát gyengéden simogatva kérdezte: aztán hány évet gondolsz, hogy még köztetek maradhatnék. Vagy huszat, volt a válasz. Ó, ha néhány ezret mondtál

volna, felelé Morus, vagy csak néhány százat legalább, akkor még ez jelentene valamit, de csak huszat! És ezért tegyem kockára az egész örökkévalóságomat!? Ez a kép magától beszél. De csak az érti meg, kinek élő hite van. A szegény asszony se értette. Csak annyit tudott, hogy férjét elvesztette és ezt is rosszul tudta, mert ki Istennek él, az mindig velünk van, az a mienk.

A másik látogató Margit, a drága gyermek. Megható, ahogy találkoztak. Margit atyjának nyakába borult. Hosszan, némán átölelték egymást. Nagy megindulásokhoz nincsen szavunk. Azaz egy van mégis, az ima. Az apa térdre borult, leánya követte s az imában megenyhült a lelkük. Majd előszedte az édesapa kincseit, egy szent apához illő kincseket, a vezeklő inget és a korbácsot. Ezekkel hajtotta szolgaságba a testet és biztosította a lélek uralmát. Ezeket adja most legkedvesebb leányának örökségül. Drága örökség, mert nagy hitről, nagy szeretetről, nagy áldozatról beszél, melyet egy édesapa hozott Istenért a hatalom és jólét fényében, azért bírta el a börtön sötétjét és halál gyalázatát martír lélekkel és diadallal.

Drága, jó Lélek! Ime néhány, apró képecske. Beszéljen arról a szeretetről, mely az áldott Jézus szentséges vére nyomán fakadt a földön. Isten veled.

Német István.

Nagy Szent Teréz találkozása a zárda folyosón a Jézuskával.

A Központban a választmány november 9-én, a terjesztőnk pedig — kivételesen! — november 23-án jönnek össze a szokásos havi ülésre, melyet ez esetben egészen a boldogult Elnökasszonyunk emlékének szentelünk!

Poppe—Siekens—Dr. Mátrai: «Az isteni Gyermekbarátnál» című imakönyve nagyszerű tartalommal, szép képekkel, erős vászonkötésben kapható a kiadóhivatalban 2 P-ért. Bőrkötésben 5 pengő. Oltáregyletiéknek 20°/o engedmény! A legjobb eucharisztikus gyermekimakönyv!

LELKI TARSOITOMBÓL

125.

Mennyivel messiásibb az a hős, aki nem vonul félre, aki nemcsak önmagával harcolva vagy megbékélve, hanem *példátadóan* felebarátai között készül a krisztusias önfeláldozástól aszott testében ujjongó lelkével az Országba!

126.

A Test is rendeltetéssel adatott át a Léleknek. A Testnek is elsőrendű rendeltetése van, miéртis természetserűleg «jelt» adhat, sőt felázadhat, mint a ketrecbe zárt vad!...

127.

Akinek nem egyengette az isteni kegy az utat Krisztushoz, annak még függőben van a lelkiügye!

128.

Való igaz, hogy a *bűn* «zsoldosai» vagyunk!...

129.

Krisztus vendégszeretetének leírhatatlanul szelíd és előkelő szépségét már a vérem is alig-alig meri olykor megbolygatni!

130.

A világi ember, aki megtérőben van — Isten bölcs tervei szerint — az önmagával vívandó harcot meg nem tért emberek között; előttük, velük s részben talán «miattuk» vívja nehézkesen!

131.

A magzatelhajtás ellen sok-sok menhelyet építsünk!... A menhelyszükséglet napjainkban meg kell előzze a templomokat! A «gyermek» Isten akaratával születik, tehát minden akadályt el *kell* háritani útjából; jövetelét és ittmaradhatását mindenképpen elő kell segíteni!... A «templom» felsőbb és belső *parancs*, melyet lényegileg már a tiszta és áldozatos életmód által is kerekdeden szolgálunk... Mindazonáltal, ha van mód, testen kívüli hajlékot is kell építenünk a Szentléleknek!...

132.

A szerzetesek üdítő, erőrelendítő kis oázisok a nagy földi embersivatagon, de a szerzetesi világiak mindenki számára bő zsákmányú karavánok!...

133.

A szamaritánuskodó, vagyis a egyes kontemplatív élet kedves lehet a Mindenható előtt, mert általa kiki a tisztaság egyoldalúságát a felebaráti önfeláldozással együtt és sokszor gyakorolhatja, azaz az egyiket a másikkal kiegészítheti, tökéletesítheti.

134.

Minden földi embernek szenvedélye a tudatos vagy a tudatalatti «titokgyűjtés!»... Ez az élet melélézöngéje.

135.

A «titok» a nemegyesen dolgok bűvhelye, vagyis: *bűn!* . . . Miután kiki ebből gyűjt a legtöbbet, érthető, hogy ez a lelkinéhezék megfekszi a Lelket és ránehezedik az Életre, miértis bizonyos idő múlva szabadulni akarunk tőle! Már a pusztá ösztön is ösztökél arra, hogy mielőbb dobálgassuk ki őket lelkünk kosarából! . . .

136.

Már a pusztá «panaszkodás» is, sőt különösképpen az «önvádolás» is, de legkülönösképpen a «gyónás» valóban lelkijótétemény!

137.

Megállítani a szaporodást, a Föld legmeghökkenőbb bűne; égi borzalmakat szülő álhumanizmus! . . .

138.

A hívő ember is alapjában véve «önzésből» bocsájt meg másoknak!

139.

Kell a menekvés, a megkönynyebbülés; kell a *fűlgyónás*, de meg kell tanítani «gyónni» az embereket! . . .

140.

A jó gyónás, az ígéretek szerint, évezredekre elintézheti lelkünk sorát! . . . Kár, hogy a legtöbb ember nem ismeri fel is nem ismeri el *idejében* a «bűnt»! . . .

141.

A fűlgyónás jótékony földi kihatása, mely a vigyázásban, az őszinte jócselekedetekben és az érdek nélküli áldozatosságban kulminál, annál, aki évente csak egyszer él vele — alig-alig észlelhető!

142.

A sűrű gyónás mindig visszaesést jelez, mégis — különleges csoda nélkül — ez az egyetlen út vezet *biztosan* előre bennünket!

143.

Akik a «fűlgyónás» ellen vannak, ne feledjék, hogy «gyónni» csak akkor *lehet*, ha az ember vádolni és kivetni valót talált önmagában! . . .

144.

Az, hogy az «Ember» «Ember»-nek tárja fel, helyesebben mondva «ember» előtt tárja fel Istennek a lelkét, a Mindenható csodálatraméltó irgalmasságára vall! . . . Így az «ítélet» — tekintettel az «Ember» esendőségére — enyhébb lesz s a megbocsátás könnyebben megadatik! . . .

145.

Az emberi törvényes «igazságtetés» a megtérést tulajdonképpen semmibe sem veszi, tehát a «megtérésért» megbocsátó Krisztussal szeges ellentétbe keveredik!

IRTA: OLC SVAY GÉZA.

Az Oltáregyesület elhúnyt tagjaiért nov. 3-án reggel 9 órakor ünnepélyes gyászmisét celebrál az «Örökimádás»-templomban dr. Mészáros János prelátnak az Oltáregyesület országos igazgatója.

Legyünk ott!!

IMASZÁNDÉKUNK

A NAGY BŰNÖSÖK MEGTÉRÉSE.

A világ minden bajának a bűn az oka. A bűn nem maradt paradicsomi csemete, hanem elkísérte az embert a Földön mindenhová. És otthont kapott mindenütt, a barlanglakásoktól egészen a fényes palotákig. Uralkodni akart az embereken és uralkodik is szélében-hosszában az egész világon. Már nem elégszik meg azzal, hogy az embereknek ártsen, viláгурalmi mámorában az Isten ellen tör, Őt akarja legyőzni, azért rombolja le templomait és öli meg papjait. Azért rendez — a barbár világot is megszegyenítő kegyetlenséggel — agyafúrt emberkínzásokat és tömegmészárlásokat, hogy megfélemlítse, uralmára hajlamossá tegye az embereket. Űgynökei behálózzák az egész világot: ott vannak a diplomáciától lefelé mindenütt, még a jótékony egyesületekben is. A «bűn» moszkvai nagytanácsa az egész világot forradalmasítani akarja; a rombolás, pusztulás, a vér nem számít: ők nem építettek, ők nem dolgoztak, ők semmit sem veszítenek, csak nyernek a forradalmon; de az ütközetekben sincs ott közülük senki, ők — a nagy bűnösök — nem vérzenek elveikért, nem felelnek a következményekért.

A borús égen semmi fény! Csak azt tudjuk, hogy a felhők fölött kék az ég és változatlanul ragyog az Isten napja. Igen, Ő él! Ő legyőzhetetlen! Ellen-segeinek sok mindent megenged, mert a szabad akaratát nem veszi el senkitől, de a végén Ő lesz a győztes, sőt győz folyton a bűn áldozataiban is. Avagy nem az Isten győzedelme-e a vértanuk hősiessége? Mindvégig megőrzött nagy hite! Hogy az utolsó sóhajuk is Isten dicsérete: «Éljen Krisztus Király»-lyal az ajkukon hálnak vértanuhalált a felnőttek és gyermekek!

Imádkozzunk a hit győzelméért, de imádkozzunk a nagy bűnösök megtéréséért is! Ezt az Úr várja mitőlünk! Mi nem lehetünk felületes szemlélői a világ életmenetének; nekünk nem elég a magunk hite, az Isten uralmát a mi kis világunkon túl, az egész nagyvilágon is kell óhajtanunk. Mivel az Isten uralma lelki és az Ő alattvalói önkéntesek, nekünk is nem erőszakkal, hanem imádsággal kell a világ bajait okozó nagy bűnösök megtérését kieszközőlnünk. Imádási óráinkon ajánljuk az Úr irgalmasságának működési téréül a nagy bűnösök lelkét! Emlékeztessük az Urat arra, hogy még Júdásnak is hajlandó volt megbocsátani, tehát könyörüljön meg azokon is, akiket az ördög most kerített hatalmába és vége lesz annak a sok kegyetlenségnek, melytől ép azok szenvednek, akik Őt szeretik. Jézus szentséges Szíve, jöjjön el a Te országod mindenhová!

* * *

Teljes búcsú: Nov. 1-én, 2-án, 5-én, 6-án és 13-án az imádási óránk napján és egy tetszés szerint választott napon.

Központi székházunkban (Budapest, IX., Űllői-út 77) jótékonycélú vásárt tartunk nov. 8—15-ig a neszélyi kápolnára felajánlott élelmiszerek (bab, lencse, dió, lekvárok), ruhaneműek, bazárcikkek és kegytárgyakból. (Olcsó árak!) Terjesszük a vásár híret és vegyünk ott sok mindent!

AZ ARANYMANKÓ

Irta: Zaymus Gyula.

(Vége.)

— Kunigunda kérem.

A báró úr szemöldöke a magasba szökött.

— Kunigunda, és ki adta neked ezt a nevet?

— A plébános úr, mert aznap születtem.

— Szép-szép — mondta, lassan és benyúlt a zsebébe és kivette a tárcáját. Egy ideig keresgélt benne, aztán kivett belőle egy színes papirost és átadta a gyermeknek.

— Nesze, vidd haza és add oda az édesapádnak, a számadó juhásznak és mond meg neki, hogy ezt ma te imádkoztad ki a jó Istentől. Megértetted, Kundikám?

És a pénz remegett a földesúr kezében.

Aztán egyedül maradt.

Kint a gyermek táguló szemekkel olvasta a színes papirosról: — Száz korona!

Száz korona . . . Ilyet ő még soha se látott s bent a báró úr meg úgy érezte, hogy örömkönnyek hullanak a szívére az égből.

És ekkor történt valami. Mi történt? — A báró úr megcsókolta a mankóit és örült, hogy eddig sem engedte másnak megtisztogatni őket s elhatározta, hogy ezentúl sem fogja.

Judit baronesse kocsija elsuhant a templom előtt épp akkor, mikor Félix báró az ajtóhoz ért.

— Most ő van úgy, mint én voltam — szólt halkán és megbor-zongott. Ősz volt megint s talán a szél surrant a gallérja mögé. Vagy egy belső hang mondott neki valamit — ki tudná azt megmondani.

Karácsonyi ünnepeket még együtt töltötték, egymásnak örültek, de Szilveszter estéjén Félix báró könnyes szemekkel egyedül várta már az új esztendőt. Judit baronesse kocsija árokba fordult karácsony harmadnapján s mire a behavazott országúton ráakadtak másnap volt és a baronesse meg volt fagyva.

Eltemették. A koporsó után ott lépegetett majd az egész falu, de igazán csak a báró úr sírt, ő a szegény, ki árván maradt egészen.

Aztán elmúltak évek, hosszú derűs és borult esztendők és Félix báró is lehúnyta örök álmra a szemét. Itt hagyta a földi életet. A mankókat a koporsójába tétette, nem akart nélkülük a jó Isten elé menni.

Megindult hát ő is az úton, melyen a lelkek mennek, mindig csak előre és sohasem hátra. Ment, ment mendegélt. Sok-sok embert el-

hagyott maga mögött és egyszerre csak egy válaszótra ért. Nem tudta, jobbra menjen-e vagy balra s nem volt kitől megkérdeznie. Voltak ott ugyan sokan, kik vele tartottak, de tanácstalan volt mindegyikük, mert hisz ezen az úton mindenki először járt. Különben is minden társa, ki ez utat rózta a saját gondjaitól volt terhes.

Úgy érezte, hogy balra kell mennie. Megindult hát balra.

Sivár, vigasztalan út volt. Legszívesebben visszafordult volna, de nem tudott. Mögötte borzalmas sötétség tátongott és az út nyomtalanul eltűnt. Szorongó félelem lepte meg, melytől megszabadulni nem lehetett. Most érezte csak igazán a hatalmas és fenséges Istent. Már nem tőle függött, hogy mit tesz. Benső kényszer űzte őt előre. Még megpihenni sem lehetett, pedig fáradt volt már. A félelem és a bizonytalan jövő öldöklő karmokkal kapott belé.

Mintha elhagyott csatatéren járt volna, síró, nyögő emberek vették körül, kik közül sokan arcukon csúszva tolták magukat előre.

Nem volt egy nyugalmas pont, egy békés kis sarok, ahol vigasztalást, erősítést kaphatott volna. Pedig a hőség lépésről-lépésre nagyobodott. Néha azt hitte, hogy egyenesen tűzlángok között jár s némelyik vándor társa úgy fetrengett a kínoktól, mintha kígyók marcangolták volna. Ő nem érzett fájdalmat, sőt a hőséget is eltudta viselni, noha izzott az egész teste.

Egyszerre komor, sötéten lángoló kapu előtt találta magát.

Egy ideig ijedten nézte a félmeteres alkotmányt és megérezte, hogy a pokol kapuja előtt áll. De nem kellett soká várakoznia. A kapu kivágódott s nyomában fojtó kénköves füst csapódott ki, melybe panaszos, csontig, velőig ható sírás vegyült. Pedig nem is volt csontja, mégis érezte.

A füstből rút hóhérc meredt rá. Úgy valahogy, mint a kobra nézhet az áldozatára. De az egész csak egy pillanatig tartott.

— Menj, te nem tartozol ide — kiáltott rá. Vagy nem látod, hogy rajtad ünnepi ruha van. Menj feljebb, a te hazád arrafelé van.

És Félix báró csak ekkor vette észre, hogy milyen gyönyörű köntös fedi az alakját.

Az ajtó nagy robajjal becsapódott és Félix tovább indult a magasságok felé.

Ment, ment ismét sok-sok ideig, de valahogy folyton tisztult a levegő és hűvös szél simult az arcához. Világosabb lett s a lengedező szélbe balzsamos illatok érződtek. A félelem szertefoszlóban volt s néha úgy érezte, mintha valami felujjongott volna benne.

Aztán ismét egy nagy kapu elé került. De milyen más volt ez, mint az első. Fenséges volt, noha ez is izzott a mögötte lévő tűztől.

Valahol messze, mintha sírtak volna, vagy énekeltek, nem tudta tisztán kivenni.

És itt sem kellett soká várakoznia. A kapu kinyílt és a küszöbön egy angyal jelent meg.

Félix báró szinte megtántorodott a fenségétől, mikor az angyalt meglátta.

— Ne félj jó lélek tőlem — szólt szelíden az angyal —, hisz én csak a mi Urunk szolgája vagyok.

Félix nem tudta, hogy mit nézzen rajta, a gyönyörű arcát, fenséges tekintetét-e, vagy azt a leírhatatlan pompás öltözékét-e, mely alakját fedte?

Az angyal meghajolt előtte és szinte alázatosan beszélt.

— Menj feljebb, Félix, mert amint látom, nem hozzánk tartozol. Téged már a mi Urunk személyesen vár.

E szavak után az angyal nyomtalanul eltűnt.

Félix lelke az első lépés után titokzatos fényforrása változott. Mintha lámpa lett volna a belsejében, úgy világított.

De alig hogy elindult, panaszos sírás ütötte meg a fülét. A hang irányába nézett s nagy csodálkozására az oly régen meghalt Judit baronesset, az ő kedves hugát pillantja meg a földön kuporogni és sírni.

— Judit, hát mit csinálsz te itt? — kérdi tőle és lehajol hozzá.

Az egykori bárókisasszony kimondhatatlan fájdalommal a szemében tekint rá és szól:

— Én felülről jövök lefelé és te alulról mész felfelé. Te a rosszat láttad meg először én meg a jót. És tiéd lesz a boldogság és enyém a szenvedés.

— Te mankóval jöttél, én autóval. Te imádkozva és én... ó, a tempó volt a fontos.

És Judit baronesse feje lehanyatlott és sírt tovább.

— A Mennysorság kapujában azt mondták, hogy nem tartozom oda, menjek tovább és itt ugyanazt mondják. Kint hagynak állni a kapu előtt és tovább menni sem bírok. Mindenem fáj, sajog és ég, de legjobban bánt az a tudat, hogy benézhettem a Mennysorság előcsarnokába s megláthattam azt, hogy mi várt volna rám, ha engedelmeskedem.

— Ó, én szerencsétlen, ó, én átkozott.

Félix lehajolt hozzá és ekkor látta, hogy egy vékony aranyszállal oda van kötve a tisztítóútz kapujához.

És Félix szeme előtt ekkor megváltozott a kép.

Havas országutat látott, majd egy sebesen közelfő autót. Már sötét volt és a reflektorok hosszú sávot rajzoltak a havas országútra. Az autó hirtelen árokba fordul és kialszanak a lámpák. Judit baronesse

kivágódik az autóból és a hóra esik. Arca véres. Mozdulatlanul fekszik, majd hosszú idő múlva kinyitja a szemét, az égre néz és alig hallhatóan mondja, vagy inkább súgja: — Jézus-Mária!

A kép eltűnik és Félix báró már mindent ért. Judit boldog lehet, mert az a két szó, ami utoljára hartya el az ajkát, megmentette a pokoltól és odaerősítette őt a tisztítóúthoz.

— Ne sírj Judit, — szól hozzá — még nincsen minden elveszve.

És sok-sok év után ez volt az első vigasztaló szó, amit Judit hallott.

Félix továbbment. Ment, ment, mendegélt. Az út mindig fényesebb, mindig szebb lett s egyszerre ott állt ismét egy kapu előtt. Már várták. Nem kellett zörgetnie.

Az első, amit megpillantott, az ő két mankója volt. Aranyból voltak és illatos rózsák nyíltak rajtuk. Mindjárt ott voltak a bejárat mellett.

Ami aztán jött, azt nehéz leírni. Angyalok vették körül, napsugárból szőtt köntöst tettek rá s tudtára adták, hogy most a jó Isten elé mennek.

Nem félt. Határtalan boldogság töltötte el és hatotta át egész lényét.

A többit majd ő fogja neki ik elmesélni, ha mi is eljutunk oda, kik itt sírunk és könnyezünk és ízünk az Úr Isten irgalmasságában.

Tárgysorsjáték az alagi Szent Imre «Levente»-templom javára.

Alag nagyközség a múlt évben hozzákezdett Szent Imre «Levente»-templomának felépítéséhez, hogy Pestkörnyék e pontján is a hitélet fejlődésének legnagyobb akadályát, a templomhiányt megszüntesse, munkaalkalmat is adjon és az «Örök Ige» oltalom legyen a bolszevizmus ellen! Az építés költségeire nagyszabású tárgysorsjátékot rendez. A tárgysorsjátékot a m. kir. Pénzügyminiszter úr 74.218—1936. X. sz. alatt engedélyezte. A sorsjegy ára csekély 1 pengő. A főnyeremény kombinált szobaberendezés (1500 P), 12 főnyeremény és kb. 1500 db 3—100 pengős nyeremények értéke 10.605 pengő. Nyerhető tárgyak: nagy festőművészek képei, kerékpár, zománckályha, dísz tárgyak, szobrok, díszkönyvek, díszpárnák, felszerelési és hasznos tárgyak stb. A tárgysorsjáték tervezete a sorsjegyek hátlapján van feltüntetve. Húzása f. évi november hó 29-én lesz.

Az egy pengő nemcsak irgalmassági és hazafias cselekedet, hanem kenyér munkanélküli katolikus testvéreink részére, s nemcsak támogató segítség az épülő irredenta «Levente»-templom részére, hanem lehetőség nagyértékű és művészi tárgy nyerésére is. A sorsjegyek bizományba is kaphatók 10%-os részesedéssel — minden eladott sorsjegy után 10 fillér. — Postatakarékpénztári befizetési lap (csekk) száma: 4366. Alag r. kat. Egyházközség, Alag. Isten áldása kísérje az olvasót. Isten áldása legyen az adakozó jó szíveken!

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda r. t., Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.